

Evankeliumin pappispalvelu Room. 15:14-33

14. Omasta puolestani olen kyllä varma teistä, veljeni, että olette täynnä **hyvyyttä** ja kaikkea **tietoa** ja myös kykenette **neuvo-**
maan toinen toistanne.

15. Kuitenkin olen paikka paikoin kirjoittanut teille melko rohkeasti **muistuttaakseni** teitä **uudestaan** näistä asioista. Olen tehnyt näin sen **armon perusteella, minkä Jumala on minulle antanut,**

16. ollakseni Kristuksen Jeesuksen palvelija pakanoiden keskuudessa ja toimittaakseni **Jumalan evankeliumin pappispalvelua,** jotta **pakanakansoista** tulisi Jumalalle mieluinen, **Pyhässä Hengessä pyhitetty uhri.**

17. Minun **kerskaukseni** on siis **Kristuksessa Jeesuksessa** palvellessani Jumalaa.

18. En näet rohkene puhua mistään muusta kuin siitä, mitä **Kristus,** saattaakseen pakanat kuuliaisiksi, on minun kauttani **vai-**
kuttanut sanalla ja teoilla,

19. tunnustekojen ja ihmeiden voimalla, **Jumalan Hengen voimalla,** niin että minä Jerusalemissa ja sen ympäristöstä alkaen Illyriaan saakka olen **saattanut päätökseen Kristuksen evankeliumin julistamisen.**

20. Olen pitänyt **kunnia-asianani** julistaa evankeliumia **siellä, missä Kristuksen nimeä ei ole vielä mainittu,** etten rakentaisi toisen laskemalle perustukselle,

21. vaan niin kuin on kirjoitettu: "Ne, joille ei ole julistettu hänestä, saavat nähdä, ja ne, jotka eivät ole kuulleet, tulevat ymmärtämään."

22. Sen tähden olenkin ollut niin usein estynyt tulemastani teidän luoksenne.

23. Mutta nyt minulla ei enää ole tilaa näillä seuduilla, ja olen jo monta vuotta halunnut tulla luoksenne,

24. jos joskus **matkustan Espanjaan.** Toivon, että sitä kautta matkustaessani voisin nähdä teidät ja että te varustaisitte minut matkalle eteenpäin, kunhan ensin olen saanut vähän nauttia seurastanne.

25. Nyt kuitenkin **matkustan Jerusalemiin viemään avustusta pyhille,**

26. sillä Makedonia ja Akhaia ovat halunneet suorittaa keräyksen niille Jerusalemin pyhille, jotka ovat **köyhiä.**

27. Tämän ne ovat nähneet hyväksi ja ovatkin sen heille **velkaa.** Jos kerran pakanat ovat tulleet osallisiksi heidän hengellisistä aarteistaan, niin he puolestaan ovat velvollisia auttamaan näitä aineellisella hyvällä.

28. Kun olen suorittanut tehtäväni ja vienyt heille turvallisesti tämän keräyksen tuoton, matkustan teidän kauttanne Espanjaan.

29. Tiedän, että tullessani luoksenne **saavun Kristuksen täydellinen siunaus mukana.**

30. Kehotan teitä, veljet, Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta ja Hengen rakauden kautta **auttamaan minua taistelussani rukoilemalla puolestani Jumalaa.**

31. Rukoilkaa, että pelastuisin joutumasta Juudean epäuskoisten käsiin ja että Jerusalemiä varten tuomani avustus olisi pyhille mieluinen

32. ja että minä **Jumalan tahdon mukaisesti** saapuisin iloiten teidän luoksenne ja **virikistyisin teidän seurassanne.**

33. **Rauhan Jumala** olkoon kaikkien teidän kanssanne. Amen.

Lähetystyön tekijä ja lähettäjä

Millaisina sinä näet toiset uskovat? Miksi tarvitaan toistuvaa evankeliumin julistusta? Mistä evankelioinnissa ja lähetystyössä on pohjimmiltaan kysymys? Mihin se perustuu? Miksi pioneerievankelointi on erityisen tärkeää? Miten lähetystyö ja avustustyö liittyvät toisiinsa? Millaista tukea lähetystyö tarvitsee? Miten meidän tulee rakentaa tulevaisuuden suunnitelmamme? Millainen merkitys on uskovien yhteydellä? Näihin kysymyksiin Paavali antaa tekstikatkelmassamme.

Kirjeen saajat

Omasta puolestani olen kyllä varma teistä, veljeni, että olette täynnä hyvyyttä ja kaikkea tietoa ja myös kykenette neuvomaan toinen toistanne. (14)

Vaikka Paavali ei ollut aiemmin käynyt Rooman seurakunnassa, hän tunsi useita sen jäseniä, joita oli tavannut eri yhteyksissä. Heiltä hän oli kuullut seurakunnan hengellisestä tilasta ja ongelmista, joiden kanssa se kamppaili. Vaikka hän tiesi erityisesti juutalaiskristittyjen ja pakanakristittyjen välisen suhteen ongelmista, hänellä oli erittäin myönteinen asenne seurakunnan jäseniin ja sen johtoon. Hän tiedosti heistä Pyhän hengen työnä kumpuavan hyvyyden, halun auttaa toisia, aidon rakauden ja vilpittömyyden. Lisäksi seurakunnan johto oli syvällä Jumalan sanassa. Sillä oli siitä nousevaa tietoa, jota he sielunhoidossa ja julistustyössään sovelsivat seurakuntaan. Seurakunnan yhteisten kokoontumisen eräs tärkeä tehtävä onkin tarjota keskinäistä sielunhoitoa ja rakentumista.

Tiukkaa tekstiä

Kuitenkin olen paikka paikoin kirjoittanut teille melko rohkeasti muistuttaakseni teitä uudestaan näistä asioista. (15)

Vaikka Roomalaiskirje ei ole läheskään niin poleeminen kuin esimerkiksi Galatalaiskirje, Paavalia hiukan hirvitti, miten seurakunta ottaisi sen vastaan, koska hän oli siinä kuitenkin joutunut hyvinkin avoimesti tuomaan esiin myös ongelmakohtia, joista hän oli kuullut. Niitä olivat muun muassa juutalaiskristittyjen ja pakanakristittyjen väliset jännitteet ja heikkojen ja vahvojen uskovien keskinäinen nokittelu. Paavali puolusti ajoittain tiukkaa otettaan kuitenkin sillä, että jokainen uskova tarvitsee toistuvaa paluuta evankeliumin perusasioihin.

Me emme tarvitse evankeliumia ainoastaan pelastuaksemme, tietenkin erityisesti siksi, vaan myös jatkuvaksi uskon vaelluksen voimaksi. ”Evankeliumi on Jumalan voima”. Siksi jokaisen uskovan olisi viisasta joka aamu herättyään ensimmäiseksi julistaa omalle sielulle evankeliumin sana samaan tapaan kuin Daavid psalmissa 103:

Ylistä Herraa, minun sieluni, äläkä unohda, mitä hyvää hän on tehnyt. Hän antaa kaikki syntisi anteeksi ja parantaa kaikki sairautesi... Herra on laupias ja armahtava, pitkämielinen ja suuri armossaan.... Ei hän tee meille syntiemme mukaan eikä maksa meille pahojen tekojemme mukaan. Niin kaukana kuin itä on lännestä, niin kauas hän siirtää meistä rikkomuksemme. Niin kuin isä armahtaa lapsiaan, niin Herrakin armahtaa niitä, jotka häntä pelkäävät. (Ps. 103:2-3,8,10,12-13)

Saatuamme sydämiimme evankeliumin sanan meillä on voima ja rohkeus jakaa sitä edelleen muillekin. Me itse tarvitsemme evankeliumin rohkaisua ja niin tarvitsevat muutkin.

Tehtävä armosta

Olen tehnyt näin sen armon perusteella, minkä Jumala on minulle antanut, ollakseni Kristuksen Jeesuksen palvelija pakanoiden keskuudessa ja toimittaakseni Jumalan evankeliumin pappispalvelua, jotta pakanakansoista tulisi Jumalalle mieluinen, Pyhässä Hengessä pyhitetty uhri. (15-16)

Paavalille ja jokaiselle uskovalle on annettu pelastuksen armo Kristuksessa. Mutta sen lisäksi jokaiselle on annettu myös armo palvella. Uskovan identiteetti perustuu

hänen saamaansa armoon ja sen suunnattomaan suuruuteen. Paavali kuvaa sitä korinttilaisille näin:

Mutta Jumalan armosta minä olen se, mikä olen, eikä hänen armonsa minua kohtaan ole ollut turha. Olen tehnyt enemmän työtä kuin kukaan heistä (toisista apostoleista), en tosin minä vaan Jumalan armo, joka on ollut minun kanssani. (1. Kor. 15:10)

Paavali ei pursunut inhimillistä uhoa tai itsetuntoa vaan Jumalasta tulevaa armon-tuntoa. Hän entinen vainooja oli saanut pelastusarmon ja sen päälle vielä armon palvelu Jumalaa. Itse asiassa jokaiselle uskovalle on annettu vastaavasti pelastus- armo ja armo palvelu. Molemmissa on kysymys Jumalan työstä eikä meidän omista kyvyistämme, vaikka Herra toki ottaa jo luomisessa antamansa synnyinlahjat oman armonsa käyttöön. Uskovalla ei ole siksi mitään syytä kerskata niistä tuloksista, joita hänen palvelunsa on tuottanut. Herra kyllä antaa kaiken lisäksi vielä armopalkankin sen mukaan, miten olemme palvelleet. Mutta se onkin sitten armoa armon päälle.

Papillinen palvelus

...toimittaakseni Jumalan evankeliumin pappispalvelua, jotta pakanakansoista tulisi Jumalalle mieluinen, Pyhässä Hengessä pyhitetty uhri. (16)

Evankelioimistyön ja lähetystyön päämäärä ei ole vain se, että pimeydessä olevia ihmisiä johdetaan evankeliumin sanoman voimalla valkeuteen, Saatanan vallasta Jumalan valtakuntaan, vaan sen perimmäinen päämäärä on antaa Jumalalle uhri. Se ei kuitenkaan tarkoita sitä uhrautuvaa ja itsensä kieltävää työtä, jolla evankeliumia julistetaan, vaan itse pelastettujen seurakuntaa, joka annetaan Jumalalle mieluisana, pyhän lahjana. Kun ihmiset uskon kautta Jeesukseen Kristukseen saavat pelastuksen ja Kristuksen lahjavanhurskauden, heistä tulee Pyhän Hengen pyhittä-mä lahja Jumalalle. Uskovan suuri etuoikeus onkin saada luovuttaa itsensä kokoa-nan Herralle.

Tästä papillisesta palvelusta Pietari kirjoittaa näin:

Rakentukaa itsekini elävinä kivenä hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papistoksi, uh-rataksenne hengellisiä uhreja, jotka Jeesuksen Kristuksen kautta ovat Jumalalle mieluisia....Te sen sijaan olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo ja omaisuus kansa julistaaksenne hänen jaloja tekojaan, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valoosa. (1. Piet. 2:5,9)

Kerskaus

En näet rohkene puhua mistään muusta kuin siitä, mitä Kristus, saattaakseen paka-nat kuuliaisiksi, on minun kauttani vaikuttanut sanalla ja teoilla, tunnustekojen ja ih-meiden voimalla, Jumalan Hengen voimalla, niin että minä Jerusalemissa ja sen ympäristöstä alkaen Illyriaan saakka olen saattanut päätökseen Kristuksen evanke-liumin julistamisen. (18-19)

Apostolien teot kuvaa Paavalin lähetysmatkoja, jotka ulottuivat Jerusalemissa Krei-kan Illyrikoon asti. Pituutta tälle matkalle tuli noin 3500 km Jerusalemissa. Suuri määrä seurakuntia oli syntynyt, mutta Paavali ei näe työssään mitään kerskattavaa. Muualla hän toteaa, että itsessään hänellä ei ole mitään muuta kehuttavaa kuin hän- nen heikkoutensa. Alusta loppuun työn todellinen tekijä oli Kristus. Toki Paavali oli kaiken aikaa Herran työkaluna, jota Pyhä Henki käytti, mutta eihän lapiota voi kerskua siitä, minkä lapiota käyttävä ihminen tekee. Työn tekijä oli Kristus oman Pyhän Hen- kensä kautta. Mutta juuri siksi Paavali saattoi ikään kuin sivusta katsellen ihmetellä

Jumalan sanan voimaa ja Pyhän Hengen tekemiä tunnustekoja ja ihmeitä. Meidänkään ei tarvitse hävetä kertoa avoimesti Herran suuria tekoja, joita näemme omassa ja toisten elämässä. Niistä todistaminen ei korota meitä itseämme vaan saamme ”kehua” Jeesusta.

Pioneerityö

Olen pitänyt kunnia-asianani julistaa evankeliumia siellä, missä Kristuksen nimeä ei ole vielä mainittu, etten rakentaisi toisen laskemalle perustukselle, vaan niin kuin on kirjoitettu: "Ne, joille ei ole julistettu hänestä, saavat nähdä, ja ne, jotka eivät ole kuulleet, tulevat ymmärtämään." Sen tähden olenkin ollut niin usein estynyt tule-masta teidän luoksenne. (20-22)

Tänä päivänä sellaisten työntekijöiden lukumäärä, jotka työskentelevät pioneeritilan-teessa eli ihmiskunnan evankeliumia kuulematta olevan neljänneksen parissa, on mitätön murto-osa kaikista seurakuntatyössä kokotoimisesti työskentelevistä. Luku on korkeintaan 2% kaikista. Alkuseurakunnalla oli kirkkaana Jeesuksen antama lä-hetyskäsky:

"Menkää kaikkialle maailmaan ja julistakaa evankeliumia kaikille luoduille. Joka us-koo ja saa kasteen, pelastuu, mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen." (Mark. 16:15-16)

Eivät tietenkään kaikki alkuseurakunnankaan työntekijät olleet lähetyssaarnaajia, mutta kaikilla seurakunnilla oli selkeä näky viedä evankeliumi niille, jotka eivät olleet sitä heidän ympäristössään kuulleet. Lisäksi seurakunnilla oli näky lähettää etääm-mälle varsinaisia pioneerityöntekijöitä. Heitä varustettiin matkoille ja tuettiin rukouk-sin ja uhrein.

Monet lähetyjärjestöt toimivat nykyään jonkun kansallisen kirkon kanssa yhteis-työssä ja siinä merkityksessä valta osa nykyisestä lähetystyöstäkään ei ole pionee-riyötä. Paavali oli toista maata. Hänelle oli kunnia-asia työskennellä vain niiden pa-rissa, jotka eivät olleet koskaan kuulleet hyvää uutista Jeesuksen kärsimisestä, kuo-lemasta ja ylösnousemuksesta. Ilman evankeliumia kukaan ei voi pelastua. Paava-lin näky ei ollut hänen henkilökohtainen valintansa, vaan perustui Jumalan sanalle Jesajan kirkasta: *"Sillä mitä heille ei ole ikinä kerrottu, sen he saavat nähdä. Mitä he eivät ole kuulleet, sen he voivat havaita."* (Jes. 52:15)

Paavali oli suunnitellut matkaa Roomaan jo pitempään, mutta hänen prioriteettinsa oli evankelioimattomat alueet, joten matka oli siirtynyt jo pitempään tuonnemmaksi. Mutta nyt hän oli saanut työnsä päätökseen tältä osalta ja suuntasi mielensä seu-raavaan suureen evankelioimattomaan alueeseen eli Espanjaan. Paavalin työtavan tehokkuudesta kertoo esimerkiksi se, että Apostolien tekojen mukaan kolmen vuo-den työskentely Efesossa riitti siihen, että provinssin noin miljoona ihmistä oli kuullut evankeliumin. Tietenkään kaikki eivät sitä ottaneet vastaan, mutta kaikkiin tärkeim-piin kaupunkeihin syntyi seurakunnat, jotka jatkoivat työtä.

Paavali tiesi kuitenkin, että hän oli saanut oman työnsä aloittamallaan pioneerialueil-la päätökseen ja oli valmis siirtymään uudelle alueelle. Meikin voimme jossain työm-me vaiheessa tehdä elämästämme ja työstämme välitilinpäätöksen ja siirtyä sitten uusiin tehtäviin. Ratkaisevaa on kuitenkin se, että pysymme kaiken aikaa Jumala suunnitelmissa.

Kunnia-asia

Tässä yhteydessä on huomattava, että Paavalin ”kunnia-asia” ei tarkoittanut samaa kuin meidän kunnianhimmomme. Kunnianhimo on syntiä, joka riistää Jumalalta kunnian ja korottaa itseään saavutuksillaan. Se on kyllä todellinen kiusaus myös Jumalan valtakunnan työssä. Paavali ei myöskään vähätellyt paikallisseurakunnassa tapahtuvaa seurakuntatyötä. Itse hän oli ensimmäisenä asettamassa istuttamilleen seurakunnille vanhimpia ja diakoneja. Silti Jumala oli antanut hänelle sydämelle pakanat, jotka eivät tieneet mitään Vapahtajasta. Hän ei vähätellyt tätä kutsumustaan, vaikka se oli ajoittain äärimmäisen raskasta työtä. Ilman pioneerityötä ei synny uusia seurakuntia ja monet jäävät pimeyteen synneissään. Hukkuvien sielujen äänen huuto kantautui Paavalin korviin eikä hän kyennyt sitä sivuuttamaan.

Suunnitelmat ja niiden toteutuminen

Mutta nyt minulla ei enää ole tilaa näillä seuduilla, ja olen jo monta vuotta halunnut tulla luoksenne, jos joskus matkustan Espanjaan. Toivon, että sitä kautta matkustaessani voisin nähdä teidät ja että te varustaisitte minut matkalle eteenpäin, kunhan ensin olen saanut vähän nauttia seurastanne. (23-24) ... Kun olen suorittanut tehtäväni ja vienyt heille turvallisesti tämän keräyksen tuoton, matkustan teidän kauttanne Espanjaan. Tiedän, että tullessani luoksenne saavun Kristuksen täydellinen siunaus mukani. (28-29) ... minä Jumalan tahdon mukaisesti saapuisin iloiten teidän luoksenne ja virkistyisin teidän seurassanne. (32)

Paavali teki selkeät suunnitelmat seuraavaa työnsä ja elämänsä vaihetta varten. Aiemmat matkat hän oli tehnyt Antiokian suuren seurakunnan lähettämänä ja tukevana. Nyt hän tarvitsi uuden tukikohdan Espanjan työtä varten. Sellaiseksi hän kaavaili Rooman suhteellisen suurta seurakuntaa. Kaiken lisäksi hän oli vakuuttunut siitä, että matka Roomaan oli Jumalan tahto. Matkalla Jerusalemiin avustusta viemään hän sai useaan otteeseen Jumalalta vakuutuksen, että seuraava matkan pää olisi Rooma, vaikka hänen tehtävänsä osoittautuikin toisen laiseksi kuin hän oli ajatellut. Hän saapui sinne Rooman vankina ja hänen vankeusaikansa venyi viiden vuoden pituiseksi. Vankilasta käsin hän sai kuitenkin tehdä merkittävää työtä sekä kirjeittensä että vankien evankelioimisen kautta. Lisäksi hän sai puolustaa evankeliumia keisarillisen tuomioistuimen edessä.

On täysin oikein rakentaa suunnitelmia tulevaisuutta ja työtä silmällä pitäen, mutta meidän on suostuttava siihen, että Jumala voi sotkea meidän suunnitelmamme ja johtaa meitä vielä parempaa tietä, kuin osasimme kuvitella.

Täydellinen siunaus

Joku voi ihmetellä, miten Paavali saattoi sanoa, että hän toisi Rooman seurakunnalle mukanaan *Kristuksen täydellisen siunauksen*. Luulisin, että kirjeessään efesolaisille hän kuvaa juuri tuota siunausta rukouksessaan:

Minä rukoilen, että meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala, kirkkauden Isä, antaisi teille viisauden ja ilmestyksen Hengen hänen tuntemisessaan ja valaisisi teidän sydämenne silmät, jotta tietäisitte, mikä on se toivo, johon hän on teidät kutsunut, miten suuri on hänen perintönsä kirkkaus hänen pyhissään ja miten ääretömän suuri on hänen voimansa meitä kohtaan, jotka uskomme, hänen väkevän voimansa vaikutuksen mukaan. Tällä voimallaan hän vaikutti Kristuksessa herättäessään hänet kuolleista ja asettaessaan hänet istumaan oikealle puolelleen tai-

vaallisissa, ylemmäksi kaikkea hallitusta ja valtaa, voimaa ja herruutta ja jokaista nimeä, joka mainitaan, ei vain tässä maailmanajassa vaan myös tulevassa. (Ef. 1:17-21)

Tämä rukous kertoo siitä, miten syvästi Paavali oli oppinut tuntemaan evankeliumin salaisuutta ja hän tiesi, miten suuri siunaus sen tuntemisessa olisi myös Rooman uskoville. Paavali halusi viedä uskovat entistä syvempään Kristuksen tuntemiseen. Kristuksen syvempi tunteminen on suurin ja täydellisin siunaus, mitä voimme tässä ajassa omistaa.

Avustustyö ja lähetys

Nyt kuitenkin matkustan Jerusalemiin viemään avustusta pyhille, sillä Makedonia ja Akhaia ovat halunneet suorittaa keräyksen niille Jerusalemin pyhille, jotka ovat köyhiä. Tämän ne ovat nähneet hyväksi ja ovatkin sen heille velkaa. Jos kerran pakinat ovat tulleet osallisiksi heidän hengellisistä aarteistaan, niin he puolestaan ovat velvollisia auttamaan näitä aineellisella hyvällä. (25-27)

Millaisessa suhteessa lähetystyön ja diakonian tulee olla toisiinsa? Tänäkin kuulee väitettävän, että nälkäiset ihmiset eivät voi ottaa vastaan evankeliumia. Kuitenkin näyttää siltä, että siellä missä on taloudellista puutetta ja hätää ihmiset ovat paljon avoimempia evankeliumille kuin hyvin syöneet. Näin ollen diakonian ei välttämättä tarvitse kulkea evankelioinnin edellä. Pikemminkin diakonia on luonnollinen seuraus evankeliumin rakkauden sanomasta. Kun ihminen saa omistaa Kristuksessa Jumalan rakkauden, hän haluaa konkreettisesti auttaa niitä, jotka ovat puutteessa. Uskova aloittaa tietenkin niistä kristityistä, jotka ovat puutteessa.

Paavalia motivoi avustustyössä tietty velka Jerusalemin seurakuntaa kohtaan. Sieltä alkoivat levitä hengelliset rikkauden ja nyt hän halusi vastata niihin taloudellisilla rikkauksilla. Korinttilaisille hän motivoi keräystä näin:

Tämä avustamispalvelu ei ainoastaan poista pyhien puutteita, vaan vielä merkittävämpi se on Jumalalle annettujen monien kiitosten vuoksi. Kun he tästä teidän palveluksestanne huomaavat, kuinka koeteltu teidän mielenne on, he ylistävät Jumalaa siitä, että te kuuliaisesti tunnustaudutte Kristuksen evankeliumiin ja olette vilpittömästi yhteydessä heidän ja kaikkien muidenkin kanssa. Hekin rukoilevat teidän puolestanne ja kaipaavat teitä Jumalan ylitsevuotavan armon tähden, joka on tullut osaksenne. (2. Kor. 9:12-14)

Avustustyössä ei ole kysymys pelkästään ajallisten tarpeiden tyydyttämisestä vaan se on hengellisen yhteyden väline.

Rukouspyyntö

Kehotan teitä, veljet, Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta ja Hengen rakkauden kautta auttamaan minua taistelussani rukoilemalla puolestani Jumalaa. Rukoilkaa, että pelastuisin joutumasta Juudean epäuskoisten käsiin ja että Jerusalemia varten tuomani avustus olisi pyhille mieluinen ja että minä Jumalan tahdon mukaisesti saapuisin iloiten teidän luokseenne ja virkistyisin teidän seurassanne. (30-32)

Mitään Jumalan valtakunnan työtä, erityisesti lähetystyötä ei voi tehdä ilman rukousta, ilman muiden uskovien esirukousta. Muualla Paavali pyytää rukousta, että saisi oikeat sanat julistaessaan evankeliumia. Nyt hän tarvitsee rukoustukea sisäisissä ja ulkoisissa taisteluissaan. Esirukous on osallistumista hengelliseen taisteluun ja siksi

se on joskus uuvuttavaa työtä, vaikka rukoilija ei itsessään teekään mitään vaan avuttoman jättää asiat Herran käsiin. Paavali tarvitsi myös erityistä rukousta ulkoisen turvallisuutensa puolesta aivan samoin kuin monet tämän päivänkin lähetit. Rukousta tarvitaan myös siihen, että diakoninen avustus saa oikean vastaanoton. Edelleen Paavali tarvitsi esirukoustukea omien suunnitelmiensa toteutumiseksi ja myös siihen, että hänen ja Rooman seurakunnan kohtaaminen voisi olla hyvä ja virkistävä. Apostolien teoista voi nähdä, miten syvästi tarpeellista oli rukoustuki Paavallille. Emme me tänäkään päivänä selviä vähemmällä tuella. Lähetystyö ei ole yksilöiden vaan seurakunnan tehtävä. Siinä avain on esirukoustyö. Ilman sitä ei taloudellinen tuki kannata ketään eikä mihinkään.

Rauhan Jumala

Rauhan Jumala olkoon kaikkien teidän kanssanne. Aamen. (30)

Paavali lopettaa kirjeensä varsinaisen osan tähän rukoukseen. Viimeinen luku on tervehdyslisäys. Luvun alussa hän nimitti Herraa kärsivällisyyden Jumalaksi, lohdutuksen Jumalaksi ja toivon Jumalaksi. Nyt hän lisää rauhan Jumala nimityksen. Kun Jumala on kanssamme, saamme omistaa Hänessä kärsivällisyyden, lohdutuksen, toivon ja rauhan. Koko uskonelämä voidaan tiivistää sanoihin: ”Jumala kanssamme” eli yhdellä sanalla Immanuel, joka on samalla Herran Jeesuksen nimi. Hän lupasi erityisellä tavalla niille, jotka hän lähetti evankelioimaan maailmaa: *”Katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailmanajan loppuun saakka.”* (Matt. 28:20) Milloinkaan ei Herran oman tarvitse olla yksin ei tässä ajassa eikä myöskään tulevasa. Saamme olla aina Herran kanssa ja sitä armoa saamme rukoilla aina myös veljille ja sisarille.

Radiopastori Yoshitake Arikin taival

Pastori Arika syntyi Tsuyaman kaupungissa pientilallisen vanhimpana poikana viisilapsiseen köyhään kotiin, jolla ei ollut mitään kosketuspintaa kristilliseen uskoon. Isä kuoli, kun hän oli 12 vuotta vanha. Näin ollen hän joutui jo pienestä pitäen huolehtimaan peltotöistä, joissa käytettiin lannoitteena ihmisten lantaa. Sitä hän kävi kärryillä hakemasta kaupungilta ja toimi esimerkillisenä vanhimpana poikana.

Isän kuolema 12 -vuotiaan pojan silmien edessä painoi hänen sydämeensä syvän kuoleman pelon, joka kalvoi hänen sisintään jatkuvasti. Vuonna 1953 norjalainen lähetysaarnaaja Arne Grønning aloitti Tsuyamassa pioneerityön. Kristillisen seurakunnan tehtävä on viedä evankeliumi ihmisille eikä odottaa, että ihmiset tulisivat etsimään sitä. Nuorukainen Arika alkoi käydä kirkossa niin sanotun kristinuskobuumin aikana, kun kirkosta saatiin monenlaista aineellistakin apua sodanjälkeisissä köyhissä oloissa. Hyvän Paimenen sana osui hänen sydämeensä paljastaen ei vain tekosyntejä vaan koko sydämen syvän syntiturmeluksen. Jouluna 1953 hänet kastettiin 16 muun joukossa. Kastettujen joukossa oli myös hänen tuleva vaimonsa. Hän pääsi osalliseksi syntien anteeksiantamuksesta ja iankaikkisesta elämästä.

Vuoden 1954 syyskuussa Arika aloitti Koben Luterilaisen Raamattukoulun 5. kurssilla ja sen päätyttyä toimi lähetysaarnaaja Grønningin avustajana Tsuyamassa. Tämä lähetysaarnaaja oli rukouksen mies ja opetti Arikia pitäytymään tiukasti Jumalan sanaan. Ei riittänyt, että sanaa luettiin, sille piti olla myös kuuliainen.

Eräänä päivänä lähetysaarnaaja sanoi Arikille: ”Mene pyytämään anteeksi siltä ja siltä seurakuntalaiselta!” Mutta Arika ei ollut mielestään tehnyt mitään sellaista, mitä hänen olisi pitänyt pyytää anteeksi. Silloin Grønning avasi Raamatun vuorisarnasta kohdan:

Jos sinä olet viemässä lahjaasi alttarille ja muistat, että veljelläsi on jotakin sinua vastaan, jätä lahjasi siihen alttarin eteen ja käy ensin sopimassa veljesi kanssa. Mene sitten uhraamaan lahjasi. (Matt. 5:23-24) Sanalle kuuliaisena Arika meni sopimaan tämän henkilön kanssa.

Vuonna 1956 Arika opiskeli toisen vuoden Koben Raamattukoulussa ja sai sen jälkeen kutsun evankelista harjoittelijaksi Oodan seurakuntaan kahden naislähetin työoveriksi. Kerran hän oli lähdössä kotikäynnille erään seurakuntalaisen luokse, kun lähetti kysyi häneltä: ”Minkä Jumalan Sanan kohdan aiot tälle seurakuntalaiselle viedä?” Arikille ei ollut tullut mieleenkään sellaista mieltä, hän oli vain ajatellut mennä juttelemaan ja kyselemään kuulumisia. Hän sai opetuksen siitä, mikä on evankelistan varsinainen tehtävämme.

Kolmen vuoden kuluttua hän pääsi opiskelemaan Koben Luterilaiseen Teologiseen Seminaariin ja valmistui pastoriksi 1967. Hänet nimitettiin Matsuen seurakunnan pastoriksi tilanteessa, jossa edellisen pastorin kanssa suuri joukko seurakuntalaisia oli juuri jättänyt kirkon ja perustanut uuden. Varsin masentavassa tilanteessa ja vielä kokemattomana Arika joutui opettelemaan seurakunnan paimenen tehtäviä. Herra rohkaisi häntä erään keuhkotautiin sairastuneen naisen uskoon tulolla ja kirkkauteen pääsyllä. Parantolassa Arika antoi tälle jo heikossa kunnossa olleelle lyhyen kasteopetuksen ja kastoi hänet Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Pian tämän sisaren kunto heikkeni niin, että hän ei jaksanut enää puhuaakaan. Silti hän Arikin vieraillessa nosti kätensä peitteiden välistä ja teki voiton merkin. Silloin Arika kysyi häneltä: ”Näetkö jo Jeesuksen?” Vastauksena tuli selkeä nyökkäys. Näin Arika sai rohkaisua jatkaa työtä luottaen siihen, että Jumalan sana kykenee pelastamaan ihmisiä. Samalla hänelle vahvistui voimakas tietoisuus siitä, että hänen itsensä tärkein tehtävä on kuulla Herran sanaa ja seurata Jeesusta.

Raskailta vaiheiltakaan Herra ei Arikaa säästänyt kouluttaessaan hänestä ison seurakunnan pastoria ja radioevankelistaa. Hänen kolmas tyttärensä kutsuttiin 24 päivän ikäisenä Herran luo. Tämä tuskainen kokemus merkitsi kuitenkin sitä, että taivaalliseen valtakuntaan syntyi entistä vahvempi side. Ratkaisevaa on lopulta, onko nimemme taivaassa elämän kirjassa vai ei.

Tänään pastori Arika jatkaa osa-aikaisena radiopastorina ja opettaa Koben Luterilaisessa Raamattukoulussa ja Teologisessa Seminaarissa käytännöllistä teologiaa. (1967, 2020)

Entä sinä?

Onko Herra kutsunut lähetystyöhön sinut, joka tunnet Vapahtajan? Jos on, kysymys on ihanasta papillisesta palvelusta, jossa saat antaa uhrina Jumalalle niitä, jotka sinun jakamasi evankeliumin sanan kautta pelastuvat ja pääsevät osaksi Jumalan seurakuntaa. Mutta muista, että kysymys ei ole yksityisyritteliäisyydestä vaan Jumalan seurakunnan yhteisestä työstä, jossa sinä tarvitset monia esirukoilijoita.

Jos sinä Herran oma et ole saanut johdatusta kaukana tehtävään työhön, olet kuitenkin omalla paikallasi Herran todistaja. Hänellä on suunnitelma myös sinun elämäsi varten, se on tulevaisuuden ja toivon tie Jumalan rauhasta käsin.

Jos sinä et vielä tunne Vapahtajaa, Herra kutsuu sinut seuraamaan itseään. Kun käännyt parannuksessa Hänen puoleensa ja avaat sydämesi Hänen armonsa evankeliumille, pääset osalliseksi Jeesuksesta itsestään, Hänen rakkaudestaan ja siitä, että et ikinä ole yksin, Jeesus on siunaten aina kanssasi. Ota siksi kutsu vastaan!